

KAPITOLA JEDNA

Když Olivia a Alec Tarrantovi tenkrát v červenci 1975 poprvé spatřili lasturový domek, byli manželé přesně osm hodin a dvacet dva minut a auto, které je mělo dovést do cíle jejich svatební cesty, se porouchalo někde uprostřed devonské pustiny. Měli za sebou dlouhý horký den, jenž začal hned zrána hektickými svatebními přípravami: nejdříve kadeřnice kulmou natočila Olivii vlasy do zlatých loken, potom přišlo na řadu opatrné oblékání saténových šatů („Pozor na nohy, Olivie!“), při němž jí matka a sestry utáhly šněrování živůtku tak silně, že téměř nemohla dýchat. Následovala tichá, nervy drásající cesta v bentley vypůjčeném od souseda pana Johnsona, sladká letní vůně bílých růží v kostele a všechny ty známé, usmívající se tváře, které se k ní obracely, když s otcem kráčela uličkou k oltáři. Pronášení slibů a polibky, fotografování na hřbitově u kostela, a potom oběd, proslovy a tanec v hotelu Regent. *Paní Tarrantová*, opakovala si v duchu zasněně, když s ní Alec kroužil po tanečním parketu, silné ruce zlehka položené na jejich zádech. Už nebyla žádná Olivia Marchantová, sotva odrostlá dívka s dlouhými vlasy a pršákem. Nyní z ní byla manželka. Žena. *Paní Tarrantová*.

Správně měli v tu chvíli uhánět s větrem ve vlasech

cestou do Cornwallu směrem na chatu, kde měli strávit líbánky, se vzrušujícím (a svým způsobem děsivým) příslibem svatební noci před sebou. Místo toho auto vydalo zvláštní dusivý zvuk, zachvělo se a na místě se zastavilo, a oni tak uvízli uprostřed pustiny. Když Olivia stála na prašné krajnici ve svých brokátových svatebních střevíčkách, dlouhou těžkou vlečku třípytivých bílých šatů přehozenou přes ruku, aby se neušpinila, ucítila v krku obrovský knedlík a na kratičký moment si myslela, že se doopravdy rozpláče. Ve svůj vlastní svatební den!

Alec už si vyhrnoval rukávy košile, aby se podíval pod kapotu. Když ale spatřil ve tváři své novomanželky ten výraz plný úzkosti, zamířil k ní a objal ji kolem pasu. „No tak, neboj se,“ řekl a povzbudivě ji stiskl. Voněl vínem, vodou po holení a potem: vůně manžela, pomyslela si roztěkaně. „Dostaneme se tam. Zkus to brát jako dobrodružství, ne jako problém.“

Olivia popotáhla nosem a pokusila se o úsměv. Dobrodružství, ne problém: to byl celý Alec. Sebejistý až do morku kostí, na strach a pochybnosti nezbyval prostor. Olivia byla jeho pravý opak, neustále měla po ruce seznam obav a co by kdyby, který byl stejně dlouhý jako její svatební závoj.

V bujném zeleném porostu zapípal ptáček, slabý veselý zvuk na pozadí okolní prázdnoty. „Pojedeme cestou s překrásnou vyhlídkou,“ rozhodl Alec, když stáli na recepci a chystali se vyrazit. To už ale bylo skoro před sedmi hodinami a před nimi stále velký kus cesty. Budou-li pokračovat tímhle tempem, stráví svoji první manželskou noc někde v poli pod širákem, pomyslela si Olivia s hrůzou. (Prosím, ne. Sbalila si

s sebou krajkovou košilku krémové barvy a nechtěla na ní hned mít skvrny od trávy.)

Ach, Olivie! Vzdychala vždycky její matka. *Co s tebou budeme dělat?* Kdyby ji máma a sestry teď viděly, jak tu stojí na kraji silnice vedle rozbitého auta, vyměnily by si vědoucí pohledy tím rozčilujícím způsobem, jak to uměly jen ony. *Ach, Olivie! Proč se taková věc musí stát pokaždé zrovna tobě? Měly jsme to vědět!*

Přemýšlela, jestli by od ní bylo troufalé, kdyby si svlékla příliš těsný podvazek, který si vypůjčila od sestřenice, když vtom se náhle ozval zvuk blížícího se auta. Bez zaváhání vstoupila přímo do vozovky a začala zběsile mávat. „Zastavte!“

„Proboha, proboha, co se vám přihodilo?“ Ze starého modrého Fordu Cortina, přesně takového jako v krimi seriálu *Inspektor Regan*, se vyhoupl růžolící muž a Olivia málem omdlela úlevou. Když si všiml jejích paradních svatebních šatů a teplem zplihlých kadeřů, oči mu zajiskřily pobavením. „Můžu vás dvě zamilované hrdličky někam odvézt?“

Díkybohu za modré cortiny, které se nečekaně zjevují uprostřed pustiny, a za dobrá srdce cizích lidí – v tomhle případě dobré srdce Jeda McGarryho. Nedokázal jim sice opravit auto, ale nabídl jim odvoz a nocleh u svého bratra, pokud by měli zájem. „Má ubytování se snídaní nedaleko odsud,“ řekl jim. „A hned ráno můžeme poslat jednoho z chlapců, aby se vám na tu káru mrknul. Nemusíte mít strach, zítra už pofrčíte dál po svých.“

Alec znovu pohlédl na motor a pak na hodinky. Očividně zvažoval nejlepší možnost. Olivia však neváhala ani vteřinu. Nehodlala strávit svoji svatební noc

někde v poli nebo v jejich porouchaném autě, to bylo bez debat. „Děkujeme vám,“ ozvala se rychle. „To by bylo moc milé.“

Jed McGarry jel asi dvacet minut, když vtom se před nimi za zatáčkou vynořila dechberoucí podívaná. Za vystupujícím mysem, kam až oko dohlédlo, se rozprostíralo temně modré moře. Moře! Olivii se okamžitě zvedla nálada. Podívala se na Aleca a zjistila, že se také usmívá. Natáhl se přes zadní sedadlo a vzal její ruku do své, jeho velké hranaté prsty ukryly její malé bílé pod sebou. Zachvěla se vzrušením z jeho doteku i z celé téhle nečekané situace, kdy sebou házela ze strany na stranu na klouzavém vinylovém zadním sedadle cizího auta a se svým úchvatným novomanželem mířila neznámo kam.

Tohle na ni možná život nachystal po boku Aleca Tarranta: jedno překvapivé dobrodružství za druhým. To pomyslení se jí zalíbilo. Za těch osm hodin, kdy byla paní Tarrantovou, se jí nikdo neodvážil říct *Ach, Olivie!* tím únavně zoufalým způsobem. To se dalo určitě považovat za pokrok.

O dvě minuty později už zahýbali před venkovskou chalupu velkorysé velikosti se světle okrovou fasádou, doškovou střechou a dveřmi v barvě vlčích máků, nad nimiž byla do středu kamenného překladu vyrytá hřebenatka. Za domem bylo vidět zahradu plnou květin, která podle všeho vedla přímo na písečné duny a na světlou pláž stáčející se v dálce před nimi.

„Tak jsme tady. V lasturovém domku,“ prohlásil Jed.

„Teď už zbývá jen doufat, že Sam má volný pokoj pro párek novomanželů, hm?“

Nad hlavou jim kroužili raci, některý se občas vrhl střemhlav dolů, vzduch prosycený mořskou solí se mísil s vůní čerstvě posečené trávy a hrachoru. Když Olivia vystupovala z auta, na rozpáleném krku ji polechtal jemný větřík. „To je překrásné,“ zašeptala směrem k Alecovi. Náhle však pocítila ostych, když se zpoza domu vynořil muž s kolečkem a při pohledu na nevěstu a ženicha tázavě povytáhl obočí.

Alec ji vzal za ruku a stiskl ji. „Co jsem ti říkal? Dobrodružství, žádný problém. Držte se mě, paní Tarrantová. Ještě si spolu užijeme spoustu legrace.“

Navzdory Oliviiiným obavám nakonec prožili tak dokonale romantickou svatební noc, jakou si jen nevěsta může přát. *Takhle vypadá „a žili spolu šťastně na věky věků“*, pomyslela si Olivia, když se následujícího rána probudila a první, co spatřila, byl božsky vypadající Alec, který spal vedle ní v široké dubové posteli, vlasy rozčuchané. Dokonce i ve spánku vypadal se svou silnou čelistí a lícními kostmi tak nádherně, až jí to bralo dech. Zachumlala se k němu a pocítila příval radosti, že se vedle něj bude takhle probouzet po zbytek života. Alec se zavrtěl, přehodil svoji těžkou paži přes ni a přitáhl si ji blíž, takže mohla slyšet tlukot jeho srdce. „Dobré ráno, paní Tarrantová,“ zamumlal, aniž by otevřel oči, a ona se usmála.

Později toho rána, po vydatné snídani na malé kamenné prosluněné terase, se Olivii podařilo odtrhnout obdivný pohled od svého novomanžela alespoň

na tak dlouho, aby si všimla, jak je dům, v němž přebývají, krásný. Líbila se jí jeho osobitá atmosféra, kterou dotvářely trámové stropy, sloupková okna s výhledem na moře a starobylá vana se zvířecíma nohama, do níž se pohodlně vešli oba dva. Byl to ten druh domu, s jakým je těžké se rozloučit, dům jako stvořený pro šťastné romantické chvíle.

Zbytek svatební cesty pak strávili v Cornwallu, ale lasturový domek jim oběma učaroval. Následující léto se tam Olivia a Alec vrátili na dovolenou na celý týden, stejně tak léto poté, kdy byly jejich maličké dceři Freye teprve tři měsíce, a potom... No, trávili tam v podstatě každé další léto, dokud Olivia jednoho dne nezavolala McGarryovým, aby jim zarezervovali jejich obvyklý pobyt – dva sousedící pokoje, teď když měli Freyu a Roberta –, ale bylo jí řečeno, že se McGarryovi bohužel rozhodli odejít do penze a domek prodávají.

V té době se zrovna Alecův druhý thriller dostal na seznam bestsellerů a nedávno obdržel štědrou výplatu od svého vydavatele, s nímž podepsal smlouvu na další tři knihy. Život byl fajn: rodina se přestěhovala z malého řadového domku v Barnetu do většího domu v Tufnell Parku, kde mělo každé z dětí svůj pokojíček, a Olivia se učila řídit svůj vlastní malý vůz na širokých tříproudových silnicích. Do obliby se dostávaly zájezdy do zahraničí organizované cestovní kanceláří, a když Olivia sdělila novinky ohledně lasturového domku svému manželovi, napůl očekávala, že jí namísto jejich tradiční dovolené nabídne prázdniny v Costa del Sol, kam se chystali někteří sousedé. Jenomže Alec byl skrz na skrz romantik. Miloval lasturový domek a to, co představoval. „Koupíme ho,“ prohlásil.